

Hivatásom története

és a segítőkészségével való első találkozásom tapasztalatai

Ki Isten? Ki Jézus Krisztus számomra? Hol találhatom meg Őt?... Ezek a kérdések foglalkoztattak, amikor elkezdtem egyetemi tanulmányaimat. Vajdaságból származok, és egy magyar családból. Szüleim hívők és én így sokat tanulhattam tőlük a Katolikus Egyházzal és a hitről. A lelki dolgok mindig is felkeltették az érdeklődésemet. Sok ilyen jellegű könyvet olvastam el akkoriban, csak sajnos, a szüleimen kívül senkivel sem beszélhettem meg a belőlük adódó lelki tapasztalataimat. Iskolatársaim, barátaim figyelmét akkoriban teljesen más dolgok kötötték le.

Az érettségi után Magyarországra kerültem, Budapestre, ahol elkezdhettem egyetemi tanulmányaimat. A világ egyszeriben kitért előttem, és én keresni kezdtem a magam helyét és Őt az új valóságomban. Hol van Ő ebben a sokféleségben? Hogy tudom Őt a kollégiumban, a társaimban, a hétköznapijaimban, a tanulmányaimban megtalálni? Nagy kihívás volt ez számomra, hisz környezetemben akkoriban sokan még csak nem is akartak tudni a létéről, kizárták életükből...

Akkoriban, keresve a helyemet több vallási rendezvényen, találkozókon is résztvettem. Egyszer az egyetemi kápolnában, egy szentmise után egy segítőkészségével meghívta a jelenlevőket, hogy vegyenek részt az akkor induló hétköznapi lelki gyakorlatán. Én még addig sohasem vettem részt egyetlen egy lelki gyakorlaton sem, csak olvastam róla, így kíváncsiságból jelentkeztem.

A program nagyon érdekes volt. Egy nagyon kedves csoportba kerültem, akikkel hetente találkoztam és akikkel meg tudtam osztani az imában, a hétköznapijaimban szerzett lelki tapasztalatokat. Ezek az összejöveteleken kaptuk meg a következő hétre is az indító gondolatokat. A lelki gyakorlat feltétele volt, hogy naponta 20 percet szánjak imára. Eleinte nehéz volt ezt az időt csendben és összeszedetten kibírni, mert untam magam és az ima alatt teljesen más gondolatok foglalkoztattak. Aztán lassan megtanultam Istennel beszélgetni, az érzéseimről beszélni neki, elmondani a kéréseimet, és hálát adni. A lelki gyakorlat végére Jézus Krisztussal való személyes kapcsolatom nagyon fontos lett számomra, és egy erős vágyat ébresztett bennem, hogy Őt kövessem. Ezzel a vágyal a szívemben kerestem tovább...

Lassan megismerkedtem a segítőkészségével magyarországi közösségében élő nővérekkel, és mindig nagyon jól éreztem magam, amikor velük lehettem. Nyugalmat és higgadságot sugároztak. Éreztem, hogy Isten kapcsolatukat teljesen más módon élük meg, mint amit én addig ismertem: a hétköznapi valóságában keresik Istent.

Később hallottam a segítőkészségével karizmájáról is, hogy imádkoznak, dolgoznak és szenvednek azokért, akik a tisztítóúton vannak. Lassan azt is megértettem, hogy hogyan is élük meg ők ezt: a tisztítóút, egy tisztulási folyamat, egy út, melyen nemcsak a megholtak járnak - mint ahogy én azt addig gondoltam - hanem minden olyan ember, aki nehéz helyzetben kell, hogy éljen, aki el kell hogy viselje a helyzettől adódó tehetetlenséget. Megtudtam, hogy a nővérek nagyon fontosnak tartják azt, hogy ezen az úton együtt menjenek ezekkel az emberekkel, hogy kísérik őket, hogy megpróbálják megérteni a problémájukat. Sokszor saját maguk is tapasztalatából is átérzik a problémákat, hiszen ők maguk is néha ugyanúgy átélnek a tehetetlenséget és a nehéz fájó helyzeteket az életükben. Nagyon megérintett engem az, hogy saját életemben is megtapasztalhattam, ahogy a nővérek együttérzően velem jöttek az utamon, és kísérték a problémáimban és nehézségeimben.

Az egyetemi tanulmányok után elkezdtem dolgozni. Életem telve volt tanítással, különböző eseményekkel, programokkal, melyek lefoglaltak, és melyeket szívesen csináltam, de valahogy mindig éreztem és tudatosult bennem, hogy ezek nem tesznek teljessé, boldoggá. Személyes kapcsolatom Istennel továbbra is fontos volt számomra, és egyre jobban mélyült. Egyre jobban éreztem, hogy nő a vágy bennem, hogy elkötelezzem magam és kövessem Őt. Döntésemben nagyon fontos volt számomra a szabadság szempontja, és ezt a szabadságot megkaptam a nővérektől. Mindig szívesen fogadtak, ha meglátogattam őket, de sohasem éreztem, hogy elvárják, hogy döntsek és lépjek be a rendbe. Ez a szabadság, figyelmesség, az élő és személyes Istenkapcsolat, melyet náluk megtapasztaltam, ébresztették fel bennem a vágyat, hogy közéjük tartozva kövessem Krisztust.

A novíciátusban ismerkedtem meg jobban a szentignáci lelkiséggel, a karizmával és a közösségi élettel. A szerzetesi képzés által lassan választ kaptam kérdéseimre:

Ki Isten? Ki Jézus Krisztus számomra? Hol találhatom meg Őt?... Önmagamot egyre jobban megismerve, valamint azokat, akikkel együtt dolgoztam, vagy egy közösségben éltem, megtapasztaltam, hogy Istent az emberekben láthatom meg, és minden emberben egy kicsit másképp. Hiszen mindannyian Isten képére vagyunk teremtve és az Ő arcának egy-egy vonását viseljük magunkon.

Ma, tanulgatom Őt jobban és mélyebben megismerni és megérteni a hétköznapi eseményeiben. Ő különös módon mutatja meg magát ezekben. Érzem a jelenlétét még a nehéz helyzetekben is. Reményt ad az a hit, hogy elesés után fel lehet kelni, minden halál után van feltámadás, minden vég után egy új kezdet. Isten velünk van, velünk megy az úton és mindennap megajándékoz bennünket szeretetével.